

РЕШЕНИЕ

№ 3224

гр. Варна, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Нинов

при участието на секретаря Анелия Ц. Николова
като разглежда докладваното от Любомир Нинов Гражданско дело № 20223110110587 по описа за 2022 година

Ищецът С. Н. сочи, че е работил при ответника „Водоснабдяване и канализация Варна“ ООД по безсрочен трудов договор №606/30.11.2016г. на длъжността „Машинист, еднокотов багер - шофьор товарен автомобил" при пълно работно време 8ч. На 14.06.2022г. му било връчено предизвестие №777/13.06.2022г. за прекратяване на трудовото му правоотношение след изтичане на 30-дневното предизвестие, на осн.чл.326, ал.2 КТ и чл.326, ал.4 КТ вр.чл.328, ал.1, т.10 от КТ във връзка с придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, а на 14.07.2022г. му е връчена заповед №154/13.07.2022г. за прекратяване на трудовото правоотношение на осн.чл.328, ал.1, т.10 от КТ. Счита издадената заповед за прекратяване на ТПО за незаконосъобразна, а уволнението за незаконно, защото: Не е придобил право на пенсия по см.на чл.68 от КТ, в който случай е налице фактическия състав на чл.328, ал.1, т.10 от КТ. Придобитото от него право на ранно пенсиониране по чл.69, ал.2 от КСО изключва възможността работодателят да упражни правото си по чл.328, ал.1, т.10 от КТ. При съпоставка на разпоредбата на чл.328, ал.1, т.10, пр.1 от КТ в действащата й редакция, както и съпоставка на разпоредбите на §4 (отменен), ал.1 от ПЗР на КСО, до 31.12.2015г., и на чл.69б, ал.2, т.1 от КСО, се установява, че новите редакции преповтарят старите, като е прието, че с разпоредбата на §4 от ПЗР на КСО е създадена преходна възможност в интерес на осигурените лица по своя преценка да се възползват от нея с оглед по-тежки възрастови изисквания за пенсиониране при действащия общ режим, както и че това е лично субективно право на работниците или служителите, което не може да се упражни от другата страна в правоотношението - работодателя, който не

може да прекрати едностранно трудовото правоотношение с работник или служител поради придобиване право на пенсия в хипотезата на §4 от ПЗР на КСО. С оглед на това, след като не отговаря на условията за придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68 от КСО, то ответникът-работодател незаконосъобразно го е уволнил на основание чл.328, ал.1, т.10 от КТ. Допълнителен аргумент е последващото законодателно изменение на чл.328, ал.1 от КТ, а именно - създаването на новата т.10а, съгласно която работодателят може да прекрати трудовото правоотношение с предизвестие, и когато на работника или служителя е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл.68а от КСО. Ако се възприеме тезата, че в чл.328, ал.1, т.10, пр.1 от КТ е уредено право на работодателя да прекрати с предизвестие трудовото правоотношение във всички хипотези на придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, т.е. - и в хипотезите на т.нар. „ранно пенсиониране“, а не само при придобиване на право на „пълна“ пенсия в общата хипотеза на чл.68 от КСО, то това последващо изменение на закона чрез въвеждането на новото основание за уволнение по чл.328, ал.1, т.10а от КТ не би било необходимо, при положение, че и разпоредбата на чл.68а от КСО установява хипотеза на „ранно пенсиониране“. Налице е злоупотреба с работодателска власт от страна на работодателя при издаване на процесната заповед. В периода от 25.04.2022г. до 01.05.2022г. за първи път от възникването на ТПО е бил въведен в списък на дежурните автомобили „ДАС /денонощна аварийна служба/“. Досега никога не е бил въвеждан в този списък, поради това, че не му е зачислено никакво МПС, а тъй като притежава всички категории сменял колегите си при нужда. Той излязъл в платен годишен отпуск, разрешен със заповед №39611/03.05.2022г. за периода от 03.05.2022г. до 08.06.2022г. По време на този отпуск, на 10.05.2022г., претърпял битова злополука и получил навяхване и разтягане на раменна става. Това наложило отсъствието му от работа в периода 10.05.2022г. до 12.06.2022г., като веднага след връщането му на работа му било връчено предизвестие №777/13.06.2022г. за прекратяване на трудовото му правоотношение. Счита, че работодателят е нарушил принципа на добросъвестност по чл.8, ал.1 КТ, тъй като чрез законово допустими средства се е домогнал до постигане на една единствена цел: прекратяване на трудовия договор с конкретен работник, без да са налице законови основания за това. Прекратяването на ТПО е извършено и при нарушаване на забраната за дискриминация. В предприятието продължават да полагат труд по ТПО работници, които са придобили право на пенсия по чл.68 от КСО, както и право на пенсия в намален размер. Предизвестие №777/13.06.2022г. за прекратяване на трудовото му правоотношение и заповед №154/13.07.2022г. са подписани от неоправомощено лице.

Моли да се признае уволнението му, извършено със заповед №154/13.07.2022г. за незаконно и да се отмени; да се възстанови на заеманата преди уволнението длъжност „Машинист, еднокотов багер - шофьор товарен автомобил“; да се осъди ответника да му изплати обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ за времето, през което е останал без работа в резултат на процесното незаконно уволнение за 6 месеца, считано от деня, следващ датата на прекратяване на в общ размер на 9192,96лв. /по 1532,16лв.за всеки месец/,

ведно със законната лихва от деня на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата; да се осъди работодателят да му заплати обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2022г. за 2 дни в размер на 146лв., ведно със законната лихва от деня на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумите и да се присъдят сторените по делото разноски.

Ответната страна в срока по чл.131 от ГПК е подала отговор, в който сочи, че счита исковите за допустими, но неоснователни и недоказани. Оспорва тяхното основание и размер. Соци, че ищецът е изпълнявал длъжността „машинист, еднокфов багер-шофьор товарен автомобил" във „Водоснабдяване и канализация-Варна" ООД съгласно трудов договор №606/30.11.2016г. Соци, че на основание процесната заповед на ищеца е изплатено обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за неползван платен годишен отпуск за 2021г.-5 дни и за 2022г.-12 дни в размер на 1 183.95лв. Полагаемият му се основен платен годишен отпуск за 2022г. е в размер на 24 дни-съгласно чл.23, ал.1 КТД. По време на действие на трудовия договор ищецът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.69б, ал.2, т.2 КСО-към 14.07.2022г. е работил 19 години 3 месеца и 10 дни при условията на втора категория труд (при изискуеми 15 години) и е навършил 59 години и 10 месеца (при изискуеми 58 години и 10 месеца). Т.е. отговаря на условията по чл.69б, ал.2, т.2 КСО във връзка с чл.18б. ал.2. т.7 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст за работа при II категория труд. През 2022г. освен по отношение на ищеца, работодателят е реализирал правото си да прекрати трудовите договори и на други трима работници на основание чл.328, ал.1, т.10 КТ, а на четвърти е връчено предизвестие за това, което предстои да изтече. Счита, че придобиването на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст през време на действието на трудовото правоотношение е основание за неговото прекратяване по чл.328, ал.1, т.10 КТ, като право на работодателя е да прецени в кой момент след възникване на основаниято да прекрати трудовото правоотношение. Без значение е дали правото на пенсия е упражнено, нито е от значение нейният вид. Счита за неоснователни и необосновани твърденията на ищеца, че работодателят е нарушил принципа на добросъвестност по чл.8, ал.1 КТ, тъй като чрез законово допустими средства се е домогнал до прекратяване на трудовото му правоотношение без да са налице законовите основания за това. Трудовият договор на ищеца е прекратен на законово основание-чл.328, ал.1, т.10 КТ, като въпросът за обективната необходимост от извършеното уволнение по този текст от закона е такъв по целесъобразност, който не подлежи на съдебен контрол и е предоставен изцяло в компетентността на работодателя. Соци, че в разпоредбата на чл.8, ал.2 КТ се презюмира, че работодателят е действал добросъвестно при реализиране на законовото си право да прекрати трудовия договор на работника, поради което моля съда да приеме, че оборването на презумпцията е изцяло в тежест на ищеца, а в случая това не е сторено. Не е налице и твърдяното от ищеца нарушение на забраната за дискриминация. Единственият аргумент на ищеца за това е, че в предприятието продължават да полагат труд работници, които са придобили право на пенсия. Видно от представените с настоящия отговор писмени доказателства, се установява, че

на основание чл.328, ал.1, т.10 от КТ, са прекратени трудовите правоотношение и на други работници. Същевременно ищецът не посочва по кой от критериите за дискриминация е третиран различно, както и спрямо кои лица. В разпоредбата на чл.4, ал.1 от Закона за защита от дискриминация е регламентирано, че е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Неоснователно е твърдението на ищеца, че предизвестие №ИП-777/13.06.2022г. за прекратяване на трудовото правоотношение и заповед №154/13.07.2022г. са подписани от неоправомощено лице. Видно от представеното с настоящия отговор писмено доказателство, лицето, подписало тези документи, е оправомощено да го стори въз основа на заеманата от него длъжност „заместник управител“ и издадената заповед № ЗД-323/20.12.213г., съгласно която заемащият длъжността „заместник управител“ има право да подписва всички документи, свързани с трудовите правоотношения на работниците и служителите в дружеството.

Моли съда да отхвърли главния иск по чл.344, ал.1, т.1 КТ като неоснователен и недоказан. Предвид изхода от обуславящия иск, моли съда да отхвърли и предявените акцесорни искове с правно основание чл.344, ал.1, т.2 и 3 КТ във връзка с чл.225, ал.1 КТ, като неоснователни, а относно последния и като недоказан, тъй като ищецът, в чиято тежест е да докаже факта на оставане без работа през целия период от 14.07.2022г. до 14.01.2023г., за който претендира обезщетение от по 1532.16лв./месечно, не е изпълнил това свое процесуално задължение. Исковата молба дори не съдържа твърдения, че Н. е останал без работа след 14.07.2022г., които са задължителен елемент от обстоятелствената част от исковата молба. Освен това, той е реализирал правото си да се пенсионира, и считано от 2021г. получава пенсия. Неоснователен е иска и по чл.224, ал.1 КТ-за изплащане на обезщетение за неползван отпуск за 2022г. за два дни в размер на 146лв., ведно със законната лихва от деня на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане. Дължимото обезщетение по чл.224, ал.1 КТ е изплатено изцяло на 15.08.2022г., поради което моля съда да отхвърли и този иск. При полагаем размер на основния платен годишен отпуск от 24 дни за календарната 2022г. и отработени пълни 6 месеца от 2022г., на Н. се полага половината от 24 дни, а именно-12 дни отпуск, съгласно разпоредбата на чл.42, ал.3, изр.2 във връзка с ал.4 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските. Видно от процесната заповед, от фиша за работна заплата за м.юли 2022г. и от извадката за изплатено трудово възнаграждение и обезщетения за м.юли 2022г. на ищеца е преведена обща сума в размер на 5090.29лв., в това число и сумата от 1183.95лв., представляваща общо обезщетение за неползван основен платен годишен отпуск за 2022г. за 12 дни и за 2021 г.-5 дни. По отношение на главния иск по чл.344, ал.1. т.1 КТ: Възразява срещу твърдението на Н., че не е придобил право на пенсия по смисъла на чл.68 КСО. Евентуално, ако съдът уважи иска по чл.344, ал.1, т.3

КТ във връзка с чл.225, ал.1 КТ, моли да бъде уважено възражението на ответното дружество за прихващане от една страна между изплатеното обезщетение на Н. на основание чл.222, ал.3 КТ в размер на общо две brutни трудови възнаграждения в размер на 3064.32лв. и изплатеното обезщетение на основание чл.224, ал.1 КТ-в общ размер на 1183.95лв. и от друга страна претендираното от него обезщетение по чл.344, ал.1, т.3 КТ във връзка с чл.225, ал.1 КТ за оставане без работа поради незаконно уволнение в размер на 9192.96лв. до размера на по-малкото от тях. Налице са всички материалноправни и процесуалноправни предпоставки за неговото уважаване: съществуват два дълга, които са насрещни, парични, ликвидни и изискуеми; идентичност на субектите; възражението за прихващане е направено в първото по делото заседание; размерите на обезщетенията са установени с писмени доказателства. Затова моли съдът да извърши съдебна прихващане между двете насрещни вземания до размера на по-малкото от тях. По отношение на евентуалния иск по чл.224, ал.1 КТ: Искът е неоснователен, тъй като на 15.08.2022г. по банковата си сметка Н. е получил превод на обща сума в размер на 5090.29лв., в това число и сумата от 1183.95лв., представляваща обезщетение за общо 17 дни неползван основен платен годишен отпуск-от които 12 дни за 2022г. и 5 дни за 2021г. Той е отработил пълни шест месеца от 2022г. поради което му се дължи половината от полагаемият му се размер основен платен годишен отпуск, 5 а именно-12 дни. Моли да се отхвърлят предявените иски и в условията на евентуалност, в случай, че съдът уважи иска по чл.344, ал.1, т.3 КТ във връзка с чл.225, ал.1 КТ, моли съда да извърши съдебно прихващане съобразно гореизложените аргументи.

Съдът приема, че предявените иски намират правното си основание в чл.344, ал.1, т.1 и 3 от КТ и чл.225 от КТ.

Съдът, след като се запозна с предявените иски, становището на ответната страна и събраните по делото доказателства, ценейки ги при условията на чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Страните не спорят, а и от представеният трудов договор №606/30.11.2016г. се установява, че ищецът е работил при ответника по безсрочен трудов договор считано от 1.12.2016г. на длъжността машинист, еднокотов багер-шофьор товарен автомобил, при 20 работни дни платен годишен отпуск и договорено 30 дневно предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение. Липсва спор и по представеното предизвестие от 13.06.2022г. на ответника до ищеца с което последният се уведомява с тридесет дневно предизвестие, че след изтичане на същото трудовото му правоотношение се прекратява поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като предизвестие е връчено на адресата на 14.06.2022г., а в него като основание за прекратяването е посочен чл.326, ал.2 от КТ и чл.326, ал.4 от КТ вр. чл.328, ал.1, т.10 от КТ.

Предизвестие е последвано от заповед за прекратяване №154/13.07.2022г. на ответника, с която се прекратява трудовото правоотношение на ищеца поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и изтичане на срока на предизвестие считано от 15.07.2022г. връчена на ищеца на 14.07.2022г., като страните не спорят и

относно наличието на тази заповед.

По искът по чл.344, ал.1, т.1 от КТ, съдът приема следното:

На първо място прекратяването на трудовото правоотношение е настъпило с изтичането на тридесет дневния срок на предизвестieto връчено на ищеца на 14.06.2022г. и издадената в последствие заповед №154/13.07.2022г. има само декларативен ефект арт.чл.335, ал.2, т.1 от КТ. При това положение редовността на прекратяването на ТПО следва да се преценява към момента на издаване на предизвестieto-13.06.2022г. и на първо място тази преценка изисква обсъждане на въпроса бил ли е придобил към него момент ищеца право на пенсия по смисъла на чл.328, ал.1, т.10 от КТ, като за тази преценка не следва да се взема предвид заключението на вещото лице дадено по приетата ССЧЕ л.137 от делото където е дадено становище, че към датата на издаване на предизвестieto ищецът не е отговарял на изискването за възраст за да бъде пенсиониран по реда на чл.68 от КСО. Трудовото правоотношение на ищеца е прекратено по решение на ответника считано от 15.07.2022г., като действалата към него момент редакция на чл.328, ал.1, т.10 от КТ не изключва това да се прави от работодателя, видно от мотивите към проекта на ЗИД на КТ от 3.08.2020г., тази възможност е изключена само по отношение на определена група-учителите и то с оглед на това, че тази група се осигурява в специален учителски пенсионен фонд съгласно чл.69в, ал.1 от КСО. От изисканото от НОИ пенсионно досие на Н. обаче се установява, че той е придобил право на пенсия и такава му е отпусната с разпореждане №*****/18.02.2022г. считано от 6.05.2021г., като по този начин соченото от ответника в предизвестieto основание за прекратяване на трудовото правоотношение се явява неправилно.

Воден от горното съставът намира, че при прекратяването на трудовото правоотношение работодателят е действал в правомощията си, но основанието което е посочено за това е неправилно и това се явява основание за отмяна на прекратяването на трудовото правоотношение и заповед №154/13.07.2022г. на ответника.

Изводът за основателност на главния иск за отмяна на уволнението обуславя положителното произнасяне и по искането за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност, като следва да се постанови възстановяване на ищеца на длъжността машинист, еднокофов багер-шофьор товарен автомобил.

По иска за заплащане на обезщетение от 9 192.96лв. по реда на чл.225 от КТ за оставане без работа поради незаконно уволнение за срок от шест месеца, съдът намира, че при условие, че то се докаже по основание по отношение на размера следва да се съобрази отново със заключението на в.л. по приетата ССЧЕ което е посочило, че дължимото се обезщетение възлиза на 9 193.02лв.(6м.х1 532.17бр.тр.в.). Съставът обаче намира, че тази претенция е останала недоказана по основание, тъй като макар и да е приел, че ищецът е бил незаконно освободен от работа, то Н. не е представил доказателство, че е бил регистриран в Бюрото по труда за времето в което твърди, че е останал без работа. Ищецът е представил при сезиране на съда копие от трудовата си книжка, а в последното по делото заседание самата нея в оригинал, но това не

ес възприема от съда като достатъчно да се приеме, че той е останал без работа. Съставът споделя становището, че оставането без работа се доказва само с регистрация в Бюрото по труда, тъй като само в тази хипотеза регистриралото се лице е обвързано от евентуалната отговорност за невярно деклариране. По изложените съображения тази претенция следва да бъде отхвърлена.

По отношение на иска за заплащане на сумата от 146лв. обезщетение за 2 работни дни неползван платен годишен отпуск за 2022г. на осн. чл.224 от КТ съдът намира, че дължимостта на същото е призната от ответника с посочването в заповед №154/13.07.2022г., че се дължи обезщетение за неползван отпуск за 12 дни за 2022г., като вещото лице е посочило в заключението си, че тези дни заедно с 5 дни полагащи се за 2021г. са включени в последния фиш на ищеца за м.юли 2022г., но въпреки това твърдението за липса на реално плащане е останало необорено от ответната страна поради което тази сума следва да бъде присъдена, като конкретният и размер се определи от посоченото от самия ответник във фиша за м.юли 2022г., където като дължима е записана сумата от 145.92лв., а за разликата над тази сума до претендираните 146лв. искът следва да се отхвърли.

Предвид извода за основателност на претенциите ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на ищеца и сторените по делото разноси в общ размер на 390.71лв., а в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РС Варна ТД следва да заплати сумата от 130лв.

Ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 219.29лв.

Ето защо, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за незаконно и отменя прекратяването на трудовото правоотношение на С. Д. Н. ЕГН***** от гр.Варна, *** и Заповед №154/13.07.2022г. на Управителя на „Водоснабдяване и канализация Варна“ ООД, в която то е обективизирано, на осн. чл.344, ал.1, т.1 от КТ.

ВЪЗСТАНОВЯВА С. Д. Н. ЕГН***** от гр.Варна, *** на заеманата преди прекратяването на трудовото правоотношение длъжност машинист, еднокофов багер-шофьор товарен автомобил при ответника „Водоснабдяване и канализация Варна“ ООД, на осн. чл.344, ал.1, т.2 от КТ.

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация Варна“ ООД, ЕИК103002253 със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул.“Прилеп“ №33 да заплати на С. Д. Н. ЕГН***** от гр.Варна, *** сумата от 145.92лв. обезщетение за неползвани два работни дни платен годишен отпуск за 2022г., заедно със законната лихва върху от датата на сезиране на съда – 5.08.2022г. до окончателното изплащане на сумата, като отхвърля тази претенция за разликата до търсените 146лв., на осн.чл.224 от КТ.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от С. Д. Н. ЕГН***** от гр.Варна, *** срещу „Водоснабдяване и канализация Варна“ ООД, ЕИК103002253 със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул.“Прилеп“ №33 иск за заплащане

на сумата от 9 192.96лв. обезщетение за оставане без работа за срок от шест месеца поради незаконно уволнение, на осн. чл.225 от КТ.

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация Варна“ ООД, ЕИК103002253 със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул.“Прилеп“ №33 да заплати на С. Д. Н. ЕГН***** от гр.Варна, *** сумата от 390.71лв. разноси по делото, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК.

ОСЪЖДА С. Д. Н. ЕГН***** от гр.Варна, *** да заплати на „Водоснабдяване и канализация Варна“ ООД, ЕИК103002253 със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул.“Прилеп“ №33 сумата от 1 219.29лв. разноси по делото, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК.

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация Варна“ ООД, ЕИК103002253 със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул.“Прилеп“ №33 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд Варна сумата от 130лв.

Решението подлежи на обжалване пред ВОС в двуседмичен срок от датата на уведомяването на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____